

2

יין

נוכל ורמאי.

המילים זימזמו בראשה של פיית' כשהמשיכה בטיולה הרטוב ובהתה בהיסח הדעת באיים שעל פניהם חלפו. כיצד יכול מישוהו לחשוד באבא שלה שהוא נוכל? יושרו הנוקב והנורא היה קללת המשפחה ומקור של גאווה לה. איתו תמיד ידעת היכן את עומדת, גם אם מדובר במקום טרוף סערות של מורת רוח. ולמה התכוון הדוד מיילס כשאמר "נוכל"?

עד שחזרה למחסה הטרקלין, הדוד מיילס ואביה כבר חזרו למושביהם. פיית' התיישרה שוב על הארגז של הנחשה ולא היתה מסוגלת להסתכל לאיש בעיניים.

הדוד מיילס עיין מבעד למשקפי הצבט באלמנך מנוקד טיפות גשם, כאילו המשפחה באמת בחופשה, ואז השקיף על פני הגלים.

"הנה!" הצביע. "זה יין."

תחילה לא נראה שהאי שאליו הם מתקרבים גדול דיו, אבל עד מהרה הבינה פיית' שהוא מתמשך הלאה מהם כמו סירה צרת חרטום ההולכת ומתרחבת. רק כשהמעבורת עקפה

את קצה האי והתחילה להתקדם לאורך צלעו הארוכה יותר, ראתה פיית' כמה גדול הוא בהשוואה לשאר האיים. גלים שחורים וגדולים ניפצו עצמם לדעת כנגד צוקיו החומים הכהים והעלו קשתות פראיות של קצף.

אף אחד לא גר כאן, זו היתה מחשבתה הראשונה. אף אחד לא היה גר כאן מרצונו. כנראה רק מנודים גרים במקום הזה. פושעים, כמו באוסטרליה. ואנשים שבורחים ממשהו, כמונו.

אנחנו גולים. אולי ניאלץ לגור כאן לתמיד.

הם חלפו על פני לשונות יבשה מצולקות ומפרצונים עמוקים שבניינים יחידים משתופפים על חופיהם. המעבורת האטה ופנתה במאמץ ובגעש מים אל תוך מפרץ ובו נמל מוקף חומה גבוהה, ומעבר לה מדרגות בתים כבויי עיניים עם גגות צפחה חלקלקים מגשם. עשרות סירות דייגים קטנות נדו והתנערו, סבך חבליהן מטושטש מערפל. קריאות השחפים הפכו מחרישות אוזניים וכולם התקוטטו באותו קול שבור. משהו התעורר לחיים על סיפון המעבורת, כל הנוסעים שאפו ואז נשפו כאיש אחד ופנו לטפל במטען.

הגשם התגבר שוב בדיוק כשהמעבורת נשקה למזח. בין כל הצעקות, השלכת החבלים והנחת כבשי הירידה, הדוד מיילס שילשל כמה מטבעות לכף יד או שתיים וחפציהם של בני סנדרלי נלקחו לחוף ביד גסה.

"הכומר ארסמוס סנדרלי ומשפחתו?" גבר רזה במעיל שחור עמד ספוגימים על המזח, ומים נשפכו גם מן השוליים הרחבים של כובעו. הוא היה מגולח למשעי, עם פנים נעימות ומודאגות, שכרגע היו גם מעט כחולות מקור. "מר אנתוני לְמֶבְנֵט מוסר לכם את ברכתו." הוא קד קידה רשמית והושיט מכתב רטוב למדי. בעודו עושה זאת הבחינה פיית' בצווארון

הלכן החובק את צווארו והבינה שגם הוא כומר, כמו אבא שלה.

אביה של פיית' קרא את המכתב, הינהן כמאשר והושיט יד ללחיצה.

"מר... טיבריוס קליי?"

"אכן, אדוני." קליי לחץ את ידו בהבעת כבוד. "אני הקורטוס של ניינ." פיית' ידעה שקורטוס הוא כומר זוטר, שנשכר לעזור לכומר מקומי שיש לו קהילה גדולה מדי או עבודה רבה מדי. "מר למבנט ביקש ממני להתנצל בשמו. הוא רצה לקדם את פניכם בעצמו אבל הגשם הפתאומי..." קליי העווה את פניו ונשא מבט אל העננים הכבדים. "החפירות החדשות עלולות להתמלא במים, והוא הלך לוודא שהכול מכוסה. בבקשה, אדוני – יורשה לי להקצות אנשים שסייעו לכם עם המטען? מר למבנט שלח את הכרכרה שלו לקחת אותך ואת משפחתך והחפצים שלכם אל בול קוב."¹

הכומר לא חיך, אבל במלמול ההסכמה שלו היתה מידה מסוימת של חמימות. הוא בבירור היה שבע רצון מגינונו הרשמיים של הקורטוס.

המשפחה משכה מבטים, פיית' ידעה זאת בוודאות. האם הדי השערורייה המסתורית הגיעו כבר עד ניינ? לא, סביר להניח שהסיבה לכך היתה פשוט היותם זרים ועמוסים כמות לא סבירה של פריטי מטען. אוזנה הכרויה קלטה מלמולים שקטים סביבם, אבל היא לא הצליחה לפענח את הנאמר. נדמה שמדובר בבלייל של קולות ללא עיצורים.

מיטלטליה של משפחת סנדרלי סודרו, בעמל רב, כמגדל מגושם ורעוע על גג הכרכרה הגדולה אך המרופטת, ונקשרו

---

¹ באנגלית, בול קוב פירושו "מפרץ השור". (כל הערות השוליים בספר הן של המתרגמת.)

למקומם. בקושי היה די מקום לקורטוס להידחק פנימה עם משפחת סנדרלי. הכרכרה יצאה לדרך והיטלטלה על אבני המרצפת עד ששיניה של פיית' נקשו.
"האם גם אתה חוקר טבע, מר קליי?" שאלה מירטל, בהתעלמה בגבורה מרטינת הגלגלים.

"בהשוואה לכומר הנכבד איני אלא חובב." קליי קד קידה קטנה ולחה אל הכומר. "אבל המרצים שלי בקיימברידג' כן הצליחו להחדיר אל ראשי הקשה מעט גיאולוגיה ומדעי הטבע."

פיית' לא הופתעה. רבים מידידיו של אביה היו אנשי כמורה שמצאו את דרכם אל מדעי הטבע באופן דומה. בני־טובים שנועדו לכמורה נשלחו תמיד לאוניברסיטאות משובחות וזכו בהשכלה נאה ומכובדת – הקלאסיקות, יוונית, לטינית וטעימה מן המדעים. לפעמים די היה בטעימה הזאת כדי להתמכר.

"תרומתי העיקרית לחפירה היא כצלם – זה אחד מתחביבי." שמץ של עליצות נמזג בקולו של הקורטוס כשדיבר על הפעילות החביבה עליו. "למרבה הצער, הרשם של מר למבנט שבר את מפרק היד ביום הראשון לחפירות, ולכן הבן שלי ואני מתעדים את התגליות במצלמה שלי."
הכרכרה יצאה אל מחוץ ל"עיירה" הקטנה, שבעיני פיית' נראתה יותר ככפר, וטיפסה בשביל זיגזג טרשי. בכל פעם שהכרכרה היטלטלה, מירטל נאחזה בבהלה במסגרת החלון והלחיצה את כולם.

"המבנה ההוא שם, בקצה לשון היבשה, הוא מגדל הטלגרף," העיר קליי. פיית' הצליחה לראות את קווי המתאר המטושטשים של גליל רחב שצבעו חום מלוכלך. זמן קצר לאחר מכן חלפה משמאל כנסייה קטנה עם צריח מחודד.

"בית הקורטוס נמצא ממש מאחורי הכנסייה. אני מקווה שתכבדו אותי בביקור לתה מנחה בזמן שהותכם בוויין."
נראה שהטיפוס במעלה הגבעה עלה לכרכרה במאמץ ניכר, והיא חרקה והיטלטלה כל כך שפיית' ציפתה שאחד הגלגלים יתנתק. לבסוף נרעדה הכרכרה ועצרה, ומן הגג נשמעה נקישה כפולה מהירה.

"סלחו לי בבקשה." קליי פתח את הדלת ויצא. מלמעלה נשמעה שיחה ערה, בתערובת של אנגלית וצרפתית שאוזנה הלא מיומנת של פיית' לא הצליחה לפענח.

פרצופו של קליי הופיע שוב בפתח, פניו קודרות ממורת רוח ומדאגה.

"אני מתנצל עמוקות. נראה כי אנו עומדים בפני התלבטות. הבית ששכרתם נמצא בבול קוב, וניתן להגיע לשם רק בדרך התחתונה, שמתמשכת לאורך החוף, או בדרך העליונה, שמתפסת מעל לרכס ויורדת מן העבר האחר. זה עתה גיליתי שהדרך התחתונה מוצפת. יש שם שובר גלים, אך כשהגאות גבוהה והגלים עזים..." הוא קימט את המצח והעיף מבט מתנצל לעבר השמים המעוננים.

"אני מניחה שהמסע בדרך העליונה ארוך ומעייף יותר?"
שאלה בענייניות מירטל, ששלחה מבט אל האוורד העגום.
פניו של קליי התכרכמו. "הדרך... תלולה מאוד. הרכב הודיע לי שהסוס לא יעמוד במשימה כשהכרכרה, אה, עמוסה כפי שהיא."

"האם אתה רומז שנצטרך לצאת וללכת?" גופה של מירטל התקשח וסנטרה הקטן והיפה הזדקר.

"אמא, לחשה פיית', שהרגישה שהם על סף מבוי סתום.
"יש לי מטרייה, ולא אכפת לי ללכת קצת - "
"לא!" אמרה מירטל ברוגז, וקולה היה רם מספיק להציף

את פניה של פיית' בסומק. "אם אני עומדת להיות גבירתו של בית חדש, לא אופיע שם בפעם הראשונה כשאני נראית כעכברוש טבוע. וגם את לא!"

פיית' הרגישה בתסכול ובכעס גואים בתוכה. היא רצתה לצעוק, מה זה משנה? ברגעים אלה ממש העיתונים קורעים אותנו לגזרים – את באמת חושבת שיבוזו לנו יותר אם נהיה רטובים?

הקורטוס התפתל במצוקה. "אני חושש הכרכרה תיאלץ לערוך את המסע פעמיים. יש בקתה ישנה בקרבת מקום – נקודת תצפית לאיתור להקות סרדינים בים. אולי נוכל להשאיר את המטען שלכם שם עד שהכרכרה תחזור לקחת אותן? אשמח להישאר ולפקוח עליו עין." פניה של מירטל אורו באסירות תודה, אבל בעלה התערב לפני שהספיקה לדבר.

"לא יעלה על הדעת", הכריז אביה של פיית'. "צר לי, אבל כמה מהארגזים הללו מכילים פריטי חי וצומח יקרים מפז שאני חייב לפרוק בבית מהר ככל האפשר, אחרת יגוועו."

"ובכן, אשמח לחכות בבקתה ולחסוך מהסוס את המשקל שלי", הכריז הדוד מיילס.

קליי והדוד מיילס ירדו מהכרכרה, והארגזים האישיים של בני המשפחה נפרקו זה אחר זה, עד שרק התיבות והארגזים שהכילו דגימות נותרו על הגג. וגם אז בחן הרקב את כובד הכרכרה, העווה פנים והחווה בידיה להבהיר שהיא עדיין עמוסה מדי.

אביה של פיית' לא הראה כל סימן שבכוונתו לרדת ולהצטרף לגברים האחרים. "ארסמוס – פתח הדוד מיילס."

"חובה עלי להישאר עם הדגימות שלי," קטע אותו הכומר
בחריפות.

"אולי נוכל להשאיר את אחד הארגזים שלך כאן?" שאל
קליי. "הארגז הזה, שכתוב עליו 'ייחורים - שונות', והוא
כבד בהרבה מהאחרים -"
"לא, מר קליי." תשובתו של הכומר היתה מהירה וצוננת
כשגלג. "הארגז הזה חשוב במיוחד."

אביה של פיית' העיף מבט במשפחתו ועל פניו ארשת
קרירה ומרוחקת. מבטו גלש מעל מירטל והאוורד וננעץ
בפיית'. היא הסמיקה בידיעה שהוא אומד את משקלה ואת
חשיבותה. עמוק בתוך הבטן שלה משהו צנח, כאילו הונחה
על מאזניים גדולים.

בחילה עלתה בה. היא לא היתה מסוגלת להמתין לרגע
המשפיל שבו יכריז אביה מה פסק.

היא קמה על רגליים לא יציבות, בלי להסתכל על הוריה.
הפעם מירטל לא אמרה דבר לעצור בה. כמו פיית', גם היא
שמעה את החלטתו הדוממת של הכומר ופנתה בציטונות
בתלם הבלתי נראה שחרץ.

"העלמה סנדרלי?" קליי הופתע בעליל כשראה את פיית'
יורדת מהכרכרה ונעליה מעלות נתו מים בשלולית הממתינה
למטה.

"יש לי מטרייה," היא מיהרה לומר, "ואשמח לקצת אוויר
צח." השקר הקטן הותיר לה שמץ של כבוד עצמי.

הרֶכֶב שב ובחן את גובה הכרכרה והפעם הינהן. הכרכרה
התרחקה בקול קרקוש. פיית' נמנעה מלהסתכל על מלוויה
ולחיייה בערו מהשפלה למרות הרוח הקרה. היא תמיד ידעה
שערכה פחות מזה של האוורד, הבן היקר. עכשיו ידעה
שהיא חשובה גם פחות מ"ייחורים - שונות".

***

הבקתה קיננה בצלע ההר ופניה אל הים. היא נחצבה בגסות מהסלע המקומי הכהה והמבריק, והיו לה גרעיני צפחה משופע וחלונות קטנים נטולי זגוגיות. בפנים היתה הרצפה זרועה שלוליות בצבע אדמה. מעליהם החל תיפוף הגשם להיחלש.

הדוד מיילס וקליי גררו את ארגוני המשפחה והתיבות פנימה בזה אחר זה, ואילו פיית' ניצרה את מצנפתה הרטובה והרגישה קהויה וחסרת תועלת. כשהכספת של אביה הונחה בקול חבטה לדגליה, לבה של פיית' החסיר פעימה. המפתח הושאר במנעול.

בכספת היו כל מסמכיו האישיים של אבא שלה. היומנים שלו, רישומי המחקר וההתכתבויות. אולי הוצפן בה רמז לשערורייה המסתורית שהבריחה אותם לכאן. היא כיחכחה בגרונה.

"הדוד - מר קליי - ה... המטפחת והבגדים שלי רטובים מאוד. אם יורשה לי קצת זמן ל... " היא השתתקה והחוותה בידה לעבר צווארונה הלח.

"אה - כמובן!" קליי נראה מבוהל מעט, כפי שקורה לא פעם לג'נטלמן כאשר מאיים להתרחש דבר-מה מסתורי המערב בגדי נשים.

"נראה שהגשם פסק שוב," ציין הדוד מיילס. "מר קליי, אולי נצא לסיוור קטן על הצוק, ותוכל לספר לי מעט על אתר החפירה?" שני הגברים יצאו מהבקתה, ולאחר זמן מה נמוגו קולותיהם.

פיית' כרעה על ברכיה מול הכספת. ציפוי העור של הכספת היה חלקלק תחת אצבעותיה והיא שקלה לקלף מעליה את הכפפות ההדוקות, העשויות עור גדי, שהיו ספוגות מים - אבל

היא ידעה שזה ייקח יותר מדי זמן. האבזמים היו נוקשים אך נכנעו למשיכותיה החפוזות. המפתח הסתובב. המכסה נפתח והיא ראתה דפים בצבע קרם ועליהם מילים בכתבי יד שונים.

כבר לא היה לה קר. פניה בערו וידיה עיקצצו.

היא התחילה לפתוח מכתבים שאותם שלפה בזהירות מן המעטפות כשהיא אוחות בקצותיהם כדי לא להכתים או לקמט אותם. התכתבויות עם כתבי־עת מדעיים. מכתבים מהמוציא לאור של מאמריו. הזמנות ממוזיאונים.

המלאכה היתה איטית ומפרכת והיא איבדה תחושת זמן. לבסוף נתקלה במכתב שניסוחו משך את תשומת לבה.

"...מטילים ספק לא באמיתותו של אחד המאובנים שהצגת בפני הקהילה המדעית ושעליהם מבוססים המוניטין שלך, כי אם באמיתות כולם. הם טוענים כי לכל הפחות נערכו בהם שינויים, וכי במקרה הגרוע ביותר הם זיופים מוחלטים. הממצא מניו פולטון, הם טוענים, אינו אלא שני מאובנים שצורפו יחדיו בעורמה, והם מדווחים על שרידי דבק בחיבורי הכנף..."

נשמעה דפיקה בדלת ופיית' קפצה בבהלה.

"פיית'!" זה היה הקול של הדוד שלה. "הכרכרה חזרה!"

"רגע אחד!" ענתה וקיפלה בחיפזון את המכתב.

בעודה עושה זאת היא גילתה כתם כחול גדול על הכפפה הלבנה הרטובה שלה. אימה הציפה אותה כשהבינה שהרטיבה את המכתב, והותירה בו מריחה בצורת אגודל.